

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/118/2020
Identifikačné číslo spisu: 6618202345
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6618202345.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. P., bývajúceho vo Y., zastúpeného Mgr.et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou, so sídlom v Žiari nad Hronom, Pod Donátom 5, proti žalovanej Mgr. C. Z., bývajúcej vo J., zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokát, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 41, o 1 760 €, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 10C/32/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2019 sp. zn. 11Co/154/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. marca 2019 č. k. 10C/32/2018-160 žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 1 760,80€ do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia tiež uviedol, že : ... „Predmetom sporu medzi stranami je nárok žalobcu voči žalovanej ako podielových spoluvlastníkov spoločného bytu uplatnený podľa § 137 ods. 1 a § 123 OZ z titulu peňažného plnenia voči spoluvlastníkovi za užívanie spoločnej veci nad rozsah spoluvlastníckeho podielu v období od 01.07.2016 do 31.05.2018.

31. V spore o zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu sa vyžaduje objasniť, či podielový spoluvlastník užíval byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, či sa podieloví spoluvlastníci na užívaní spoločnej veci dohodli alebo nie, resp. či sa dohodli na jej bezplatnom užívaní a následne ustáliť výšku náhrady za užívanie nehnuteľnosti.

32. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 OZ. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu.

33. Neužívanie vecí v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem prípadu, ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti) alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav.

34. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takom prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 184/2010 zo dňa 27.10.2010, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/38/2017 zo dňa 26.06.2018).

35. Medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že žalobca a žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi bytu č. XX na O. F. č. X vo Y., ani to, že žalovaná v rozhodnom období (od 01.07.2016 do 31.05.2018) fakticky užívala celý byt, teda aj časť (ideálny podiel), ktorá patrila do spoluvlastníckeho podielu žalobcu, pričom žalobca byt v spornom období neužíval. Vzhľadom na túto skutočnosť je preto dôvodné, aby za toto užívanie poskytla žalovaná spoluvlastníkovi finančnú náhradu.

36. Spornou medzi stranami však bola otázka existencie dohody o užívaní spoločnej veci, resp. či sa strany dohodli o bezplatnom užívaní spoločnej veci (bytu).

37. Na preukázanie existencie dohody o užívaní bytu žalovaná navrhla vyslúchnuť svedkyne N. L. a Q. Š.. Svedecké výpovede týchto svedkýň súd vyhodnotil ako účelové a svedkov hodnotil ako zaujatých, v prípade svedkyne N. L. s ohľadom na jej príbuzenský vzťah so žalovanou, s ktorou sú sestry a v prípade svedkyne Q. Š. vzhľadom na jej pomer k stranám sporu, keď so žalovanou sú známe a k žalobcovi má svedkyňa podľa obsahu svojej výpovede nepriateľský vzťah. Navyše ani jedna zo svedkýň vo svojej svedeckej výpovedi nepotvrdila, že by bola prítomná pri uzatváraní dohody o užívaní nehnuteľnosti medzi stranami sporu, a čo je v tejto veci podstatné, nepotvrdili existenciu dohody o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti, keďže vo svojich výpovediach sa nevedeli vyjadriť ani k okolnostiam a prípadnému obsahu dohody. Výpoveď svedkýň sa súdu javí ako ovplyvnená žalovanou a naučená aj v dôsledku použitých výrazových prostriedkov, keď žalovaná aj obidve svedkyne napríklad opísali sťahovanie žalobcu zo spoločného bytu strán sporu slovami, že žalobca sa sťahoval "na etapy". Súd len poznamenáva, že svedkyňa Q. Š. sama uviedla, že o dohode, ktorá mala byť uzavretá medzi stranami sporu ohľadne užívania spoločného bytu vedela len sprostredkovane, z rozprávania žalovanej. Žalovaná zase priznala, že pri uzatváraní dohody so žalovaným nemal byť nikto iný prítomný, pretože sa mali dohodnúť, keď sedeli v byte v kuchyni.

38. Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že žalovaná užívala byt aj nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a medzi spoluvlastníkmi nedošlo k dohode o tom, že toto užívanie bude bezplatné. Je preto dôvodné a v súlade s ustálenou judikatúrou, aby za takéto "nadužívanie" žalovaná druhému spoluvlastníkovi poskytla finančnú náhradu. Opakovane súd poznamenáva, že pri nároku na náhradu uplatnenú podielovým spoluvlastníkom za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, zásadne nie sú rozhodujúce dôvody, pre ktoré je spoluvlastník vylúčený z užívania spoločnej veci (teda že žalobca odišiel z bytu dobrovoľne alebo že žalovaná v podstate účinne žalobcovi bránila v užívaní bytu, keď vymenila zámky a žalobca kľúčom nedisponoval), ale to, že spoluvlastník vec užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a za toto užívanie náhradu vo forme peňažného plnenia z užívania vylúčenému spoluvlastníkovi neposkytuje, čo by však neplatilo len v tom prípade, ak by sa spoluvlastníci dohodli, že náhrada sa poskytovať nemá, čo sa v tomto prípade nepreukázalo.

39. Táto skutočnosť nevyplýva ani z uznesenia Obvodného oddelenia Policajného zboru Filákovovo zo dňa 17.01.2017, na ktoré žalovaná opakovane poukázala. Súd má za to, že odpoveď žalovanej zo dňa 19.02.2018 na výzvu žalobcu na mimosúdne vyporiadanie spoluvlastníctva k nehnuteľnosti a zaplatenie za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu dokonca existenciu akejkoľvek dohody medzi žalobcom a žalovaným vylučuje a popiera, pretože v tomto liste žalovaná uvádza, že po tom, čo žalobca dobrovoľne odišiel zo spoločnej domácnosti, mala žalovaná za to, že jeho zámerom bolo, aby do vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti túto užívala ona spolu s ich malým synom s tým, že ona bude platiť poplatky do fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu. Ak by aj súd prisvedčil právnej argumentácii žalovanej, že dohoda o užívaní spoločnej veci mohla byť uzavretá mlčky, v tomto prípade jednoznačne nebola preukázaná existencia dohody o bezplatnom užívaní spoločnej veci.

40. Pokiaľ ide o výšku uplatnenej náhrady za užívanie nehnuteľnosti, túto súd nepovažoval medzi stranami za spornú, pretože žalovaná jej výšku nerozporovala. V písomnom vyjadrení zo dňa 01.08.2018 síce poukázala na dôkaz predložený žalobcom - vyjadrenie k tržnej cene 4-izbového bytu vo Y, v ktorom sa realitný maklér nevyjadril k výške mesačného nájomného za nehnuteľnosti obdobné spoločným nehnuteľnostiam, ale vydal len vyjadrenie k "tržnej" cene 4-izbového bytu vo Y na ulici O. XXXX/X a z toho dôvodu mala žalovaná za to, že tento dôkaz je pre toto konanie nepodstatný a žiadala, aby naň súd neprihliadal, s čím sa súd stotožňuje, samotnú výšku uplatneného nároku žalobcu však žalovaná nijako nespochybnila, ani sa k nej bližšie nevyjadrila. Až na súdnom pojednávaní v rámci prednesu žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázala na skutočnosť, že žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia, najmä čo sa týka výšky vymáhanej sumy, čo však tiež nemožno považovať za účinné popretie skutkových tvrdení stranou podľa § 151 ods. 2 CSP.

41. Keďže žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela, nespochybnila tvrdenie žalobcu o výške uplatneného nároku (obmedzila sa len na konštatovanie, že žalobca nepredložil dôkaz na podporu svojich tvrdení o výške vymáhanej sumy) ani nepredložila ani neoznačila žiadne iné dôkazy v tomto smere, takéto vyjadrenie žalovanej nemožno považovať za účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu, preto je potrebné ich považovať za nesporné.

42. Podľa § 149 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

43. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

44. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

45. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

46. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

47. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

48. Z obsahu spisového materiálu ako aj tohto súdneho rozhodnutia vyplýva, že po podaní žaloby žalobcom dňa 28.05.2018 zaslal súd žalovanej uznesenie zo dňa 20.06.2018, ktorým žalovanú vyzval, aby sa v lehote 10 dní od doručenia uznesenie písomne vyjadrila k žalobe, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva (§ 167 ods. 2 CSP). Spolu s týmto uznesením jej zároveň bolo zaslané poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu (§ 160 CSP), kde okrem iného bola poučená aj o prostriedkoch procesného útoku, o prostriedkoch procesnej obrany a sudcovskej koncentrácii konania s tým, že tieto je povinná uplatniť včas a tieto nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (§ 153 v spojení s § 149 CSP). Po doručení vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovanej (repliky I. a II.) bola žalovaná uznesením zo dňa 08.11.2018 vyzvaná na vyjadrenie k vyjadreniam žalobcu doručeným súdu dňa 12.09.2018 a 02.11.2018 v lehote 10 dní, pričom v uznesení bola opäť poučená o prostriedkoch procesného útoku, o prostriedkoch procesnej obrany a sudcovskej koncentrácii konania.

49. Zo strany právneho zástupcu žalovaného bola následne na pojednávaní dňa 12.03.2019 vznesená kompenzačná námietka a prednesený návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalobcu.

50. Z opísaného stavu vyplýva, že konanie začalo podaním žaloby a v zmysle ustanovenia § 153 CSP boli sporové strany aj poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Znenie čl. 10 ods. 3 CSP jednoznačne umožňuje ustáliť, že procesná úprava konania dáva možnosť využitia tohto inštitútu. Sudcovská koncentrácia konania znamená možnosť súdu stanovovať záväzné procesné lehoty na procesné úkony sporových strán. Procesným následkom nedodržania koncentrovanej sudcovskej lehoty je procesná preklúzia práva sporovej strany uplatniť v konaní skutkové tvrdenie či dôkazný návrh.

51. Súd spolu s výzvou a stanovením lehoty na podanie vyjadrenia poučil sporové strany v zmysle citovaných ustanovení o sudcovskej koncentrácii konania a poučil ich o tom, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

52. Vo veci je preto možné konštatovať, že žalovaná vznesla kompenzačnú námietku a navrhla vykonanie ďalšie dokazovania výsluchom žalobcu až na pojednávaní dňa 12.03.2019. Z týchto dôvodov bolo možné postupovať tak, že sa na dané uplatnené prostriedky procesnej obrany nebude prihliadať. Navyše súd konštatuje, že žalovaná strana ani nevedela presne uviesť, čo by malo byť predmetom započítania (opakovane na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu v tomto smere uvádzala rôzne skutočnosti - platby preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, nájomné, "malý úver" na obnovu bytového domu, ktorý sa spláca spoločnosti SocArch), koľko by táto suma činila, ani akého obdobia sa týka (najprv uviedla, že kompenzácia sa týka obdobia dva roky spätné, následne uviedla, že odo dňa užívania bytu žalovanou, teda odo dňa 01.06.2016 do dňa pojednávania).

53. Súd tiež poznamenáva, že ak žalovaná namietala, že žalobca sa žiadnym spôsobom nepodieľal na nákladoch spojených s užívaním bytu, a preto vznesla v konaní kompenzačnú námietku, v tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na to, že predmetné náklady a s tým súvisiace vynaložené finančné prostriedky žalovanou mali byť uplatnené a zohľadnené pri rozhodovaní v konaní o zrušení a vyporiadanie spoluvlastníctva (čo žalovaná aj urobila) a nemohli byť preto zohľadnené v tomto konaní o zaplatenie finančnej náhrady za užívanie podielu žalobkyne na spoločnej nehnuteľnosti (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/4/2017 zo dňa 30.11.2017).

54. Ďalším uplatneným návrhom na vykonanie dokazovania súd nevyhovel, pričom poznamenáva, že pri

vykonávaní dokazovania nie je súd viazaný návrhmi strán a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Výkonanie dokazovania výsluchom svedkyne Evy Várgovej, ktorej účasť na pojednávaní žalovaná nezabezpečila, by si vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania, navyše ani výsluchmi svedkov vykonanými na pojednávaní, ani z predložených listinných dôkazov nebolo preukázané, že strany uzavreli dohodu o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti. Rovnako súd nepristúpil ani k výsluchu svedkov N. L., T. L., B. Y., B. Y., N. Z. a P. W., ktorých žalovaná navrhovala vyslychnúť na okolnosti jej sťahovania z bytu dňa 12.10.2018 a na osvedčenie skutočnosti, že týmto dňom umožnila žalobcovi vstup do bytu, keďže predmet tohto sporu sa týka užívania bytu v období od 01.07.2016 do 31.05.2018, takže takéto dokazovanie nemá pre toto konanie právnu relevanciu a s vecou nesúvisí. Nakoľko žalobca po výsluchu svedkýň na súdnom pojednávaní v dôsledku odstránenia spornosti netrval na pôvodne navrhovaných dôkazoch výsluchom svedkov O. E., Q. O., V. W. ani predložením sms-komunikácie medzi žalobcom a žalovanou, súd k vykonaniu týchto dôkazov nepristúpil.

55. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovanou vo výške 1.760,- Eur, pričom vychádzal z výšky mesačného nájomného za nehnuteľnosti obdobné spoločným nehnuteľnostiam, ktoré je v rozsahu 160,- až 240,- Eur, pri zohľadnení veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalobcu 1/2 nájomné predstavuje 80,- až 120,- Eur mesačne. Spoločné nehnuteľnosti užívala žalovaná nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu od 01.07.2016, pričom žalobca si uplatnil nárok na náhradu za obdobie do 31.05.2018, čo predstavuje spolu 23 kalendárnych mesiacov. Keďže si však žalobca žalobou uplatnil len nárok na náhradu za užívanie nehnuteľnosti za obdobie 22 mesiacov vo výške 1.760,- Eur (t.j. 22 x 80,- Eur), súd v zmysle zásady non ultra petitum zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu 1.760,- Eur s tým, že žalobca si neuplatnil ani nárok na príslušenstvo pohľadávky.

58. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (§ 262 ods. 1 CSP).“

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 13. novembra 2019 sp.zn. 11Co/154/2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol: ... „8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplata sumy 1.760,- Eur titulom náhrady za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. Žalobu odôvodnil tým, že spolu so žalovanou sú podielovými spoluvlastníkmi bytu každý v podiele 1/2 v pomere k celku. Z prieskumu realitného trhu v meste Y., ako aj vyjadrenia realitnej kancelárie mal žalobca preukázané, že výška mesačného nájomného za nehnuteľnosti obdobné spoločnému bytu je v rozsahu 160,- Eur až 240,- Eur, čo v 1/2 predstavuje 80,- Eur až 120,- Eur. Keďže žalovaná byt užívala nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu od 01.07.2016 do 31.05.2018, počas ktorého obdobia žalobca byt neužíval (a vzhľadom na vymenené zámky ani nemohol), uplatnil si nárok zodpovedajúci 22 mesačným nájomom (22 x 80,- Eur = 1.760,- Eur).

8.1 Žalovaná v rámci svojej obrany pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní argumentovala tým, že súd prvej inštancie nemal preukázanú výšku žalobcom uplatneného nároku. Zdôraznila, že v spise sa nenachádza jediný relevantný dôkaz preukazujúci výšku žalobcom uplatneného nároku. Na súdnom pojednávaní zároveň poukázala na skutočnosť, že žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia, najmä čo sa týka výšky uplatneného nároku.

9. Odvolanie žalovanej je dôvodné. Ohľadom účinného popretia výšky uplatnenej náhrady odvolací súd prisvieďa žalovanej, že z jej strany došlo k účinnému popretiu žalovanej výšky v súlade s § 151 ods. 2 C.s.p. Jednak tvrdením, že došlo k dohode o tom, že žalovaná bude hradíť všetky platby spojené s užívaním bytu a tým sú so žalobcom za užívanie bytu vyporiadani, ako aj tvrdením, že žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali výšku ním uplatneného nároku. Keďže žalobkyňa

výslovne poprela nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.760,- Eur, (ktorý žalobca ani žiadnym dôkazom nepreukázal) súd prvej inštancie nesprávne preniesol dôkaznú povinnosť ohľadom preukázania výšky náhrady za nadužívanie bytu na žalovanú. Vzhľadom na to, že žalovaná poprela nárok žalobcu ako celok, je nedôvodné od žalovanej žiadať, aby uviedla vlastné tvrdenie o tom, akú výšku by súd mal žalobcovi priznať.

10. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v konaní nebola preukázaná existencia dohody o bezodplatnom užívaní bytu. Jej konkludentné uzavretie, mal odvolací súd preukázané jednak samotným správaním sporových strán (žalobca sa z bytu odsťahoval, čím umožnil užívanie bytu žalovanej a ich synovi) a zároveň potvrdením správcu bytového domu SOCARCH, spol. s.r.o., z ktorého vyplýva, že od 01.07.2016 bola nahlásená zmena počtu osôb v byte č. 25 na dve osoby (žalovaná + syn). Jej uzavretie potvrdzuje aj skutočnosť, že žalobca podal žalobu o zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti nad rozsah spoluvlastníckeho podielu až skoro po dvoch rokoch, ako sa z bytu odsťahoval, čo by v prípade neexistencie takejto dohody, bolo podstatne skôr.

11. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že žalobca výšku uplatneného nároku v konaní nepreukázal. V tomto prípade bolo na žalobcovi, aby výšku ním požadovanej náhrady preukázal, a to výškou bežného nájomného za obdobnú nehnuteľnosť, čo však nespravil. V zmysle § 132 ods. 1 C.s.p. bol žalobca povinný okrem všeobecných náležitostí podania uviesť označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označiť dôkazy na ich preukázanie a žalobný návrh. Žalobca však žiaden dôkaz preukazujúci výšku ním uplatneného nároku so žalobou nepredložil. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že ak žalobca chce byť v konaní úspešný, musí v žalobe uviesť skutočnosť odôvodňujúce ním uplatňovaný nárok a o týchto skutočnostiach je povinný predložiť aj relevantný dôkaz. Iba v takom prípade bez pochybností preukáže svoje tvrdenia.

12. Odvolací súd nepovažoval za sporné, že žalobcovi vznikol nárok za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu, ale vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal výšku ním uplatneného nároku, teda v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, odvolací súd nemal inú možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť.

13. Výrok o náhrade trov prvoinštančného konania (II. výrok), preskúmaný ako výrok závislý, odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil tiež a v spore v plnom rozsahu úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. priznal v rozsahu 100%.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, jeho prípustnosť odôvodnili ustanovením § 420 písm. f/ CSP, pretože odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľ odvolaciemu súdu vyčítal, že jeho rozhodnutie neobsahuje žiadne odôvodnenie vo veci samej, z ktorej by vyplývali dôvody na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie. V konaní pred odvolacím súdom treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najmä vtedy, ak odvolací súd mení rozsudok prvej inštancie. V takom prípade odvolací súd musí podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom. Odvolací súd mal ozrejmiť skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na skutočnosti rozhodujúce v rovine dohadov a aby mohla skutkovo a právne proti rozhodnutiu argumentovať. Pokiaľ chcel odvolací súd rozhodnúť bez zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie mal postupovať podľa § 384 CSP, vykonať ďalšie dokazovanie vo veci, a to aj vzhľadom na svoje konštatovanie, že uplatňovaný nárok voči žalovanej je

nesporný a že jedinou spornou skutočnosťou zostala výška za užívanie nehnuteľnosti nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Podmienkou zmeny rozhodnutia je, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k odlišnému skutkovému stavu, tvoriaceho podklad pre jeho rozhodnutie (ÚS ČR sp.zn. IV. ÚS 275/98, NS SR sp.zn. 5 Cdo 131/2009). V záujme zachovania práva na dvojinstančný proces mal odvolací súd zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, a to to najmä z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku uplatňovaného nároku (§389 ods. 1 a 2 CSP), t.j. v rovine dokazovania - objasnenia nedostatočne, resp. nesprávneho skutkového stavu veci. Materiálnym korektívom kontradiktórneho konania je aj ustanovenie § 150 ods. 2 CSP, podľa ktorého procesná povinnosť strán tvrdiť skutkové okolnosti a navrhovať dôkazy je doplnená oprávnením súdu požadovať ďalšie vysvetlenie.

4. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť (alternatívne ako neopodstatnené zamietnuť) a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Za nesprávny označila v dovolaní vyjadrený názor podľa ktorého, ak odvolací súd zistil, že žalobca nepredložil dôkazy na preukázanie svojho nároku, mal jeho rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie za účelom preukázania nároku žalobcu, čo žalovaná považuje v rozpore so zásadou koncentrácie konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a naň oprávnenými osobami (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade zmätočnosti tak ako ju obsahovo vymedzil a namietal žalobca, pretože dovolací súd nad rámec uplatnených a vymedzených dovolacích dôvodov rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúma (§ 439 CSP); súčasná právna úprava už neumožňuje prihliadať na vady zmätočnosti ex officio.

8. K otázke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu a jej právnym dôsledkom prijalo občianskoprávne kolégium stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

9. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo

keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém” (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl” (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovolací súd nezdial názor dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie vo veci samej, z ktorej by vyplývali dôvody na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie.

10. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho žalobného tvrdenia o výške uplatneného nároku pred súdom prvej inštancie, ktorý nárok mala žalovaná poprieť. Odvolací súd jasným, rozhodným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho úvahy a z nich vyvedené závery, vo vzájomnej súvislosti s konaním pred prvoinštančným súdom, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje zmeňujúce rozhodnutie vôbec neodôvodnil nezodpovedá obsahu bodov 7 až 13 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom tento vysvetľuje, prečo žalobu nepovažuje za opodstatnenú (najmä v čom vidí popretie žalobou uplatneného nároku žalovanou; v čom má za to, že medzi stranami malo dôjsť ku konkludentnému uzavretiu dohody o bezodplatnom užívaní bytu a či si žalobca splnil dôkaznú povinnosť k žalovanou popretých tvrdení o nepreukázaní výšky uplatneného nároku). Otázka (ne)správnosti právnych záverov vyslovených odvolacím súdom tým zostáva nedotknutou, lebo ani jej prípadná existencia nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. K námietke dovolateľa, že odvolací súd pri svojom zmeňujúcom rozsudku mal postupovať podľa § 384 CSP; t.j. podmienkou zmeny rozhodnutia bolo zopakovanie dokazovania prípadne vykonanie ďalšieho dokazovania odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že rozhodným dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena pri sudcovskej koncentrácii konania žalobcom ohľadne jeho žalobného tvrdenia o výške uplatneného nároku v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd pri svojom právnom názore (odlišnom od právneho názoru súdu prvej inštancie) vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, nemal preto povinnosť dokazovanie opakovať alebo ho dopĺňať. V sporom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje procesnoprávne účinky a súd na taký úkon neprihliada. Koncentraciou konania do popredia vstupuje procesná zodpovednosť sporových strán za efektívny prístup k procesu dokazovania, zodpovedný prístup k povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Ak ju tak strany v zákonnej dobe neuplatnia, túto možnosť stratia. Výnimkou sú len prípady tzv. novôt v odvolacom konaní (§ 366 CSP). Dovolateľ podľa odvolacieho súdu definitívne stratil možnosť zhojiť deficit v dokazovaní o preukázaní výšky nároku, čo viedlo k zamietnutiu jeho žaloby. Odvolací súd teda nerozhodoval o otázke, ktorú by doposiaľ neriešil súd prvého stupňa. Odvolací súd po právnej stránke len inak posúdil otázku, ako ju vyriešil súd prvej inštancie, námietka dvojinstančnosti sa nejaví byť opodstatnená. Dvojinstančnosť konania znamená možnosť nadriadeného súdu preskúmať vecnú stránku rozhodnutia podriadeného súdu. Zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu nezakladá vecné vyriešenie sporu (vyriešenie sporu o hmotné právo), ale je výsledkom rešpektovania sudcovskej koncentrácie konania ako nezvratného procesného (procedurálneho) postupu za naplnenie ktorého nesie plnú procesnú zodpovednosť len žalobca, toho totiž ťaží včasné unesenie dôkazného bremena za popreté žalobné tvrdenia. Civilné sporové konanie nemusí byť nevyhnutne dvojinstančné, požiadavkám spravodlivého procesu vyhovuje aj konanie vykonané iba v jednej súdnej inštancii. Prejavom toho, že dvojinstančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného sporového konania, je aj procesná úprava odvolacieho konania pripúšťajúca možnosť zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Záver odvolacieho súdu o neunesení dôkaznej (procesnej) povinnosti ohľadom výšky nároku

dovolať v dovolaní nespochybní (netvrdil opak), vychádzal totiž z toho, že jeho tvrdenie o výške nároku nebolo žalovanou spochybnené a preto je nesporné. K odvolacej námietke žalovanej ohľadom výšky uplatnenej náhrady (k nevykonaniu dôkazov potrebných na zistenie rozhodných skutočností) žalobca neuplatnil žiadne návrhy na dokazovanie v lehote na vyjadrenie sa k odvolaniu žalovanej (§ 373 ods. 4 CSP). Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej sa obmedzil na konštatovanie o nespornosti výšky uplatňovaného nároku. Dovolať súd na tomto mieste poukazuje na záver odvolacieho súdu o účinnom popretí nároku žalobcu žalovanou v zmysle § 151 ods. 2 CSP, ktoré bolo založené jednak na skutkovom tvrdení žalovanej o uzavretí dohody sporových strán o užívaní nehnuteľnosti a v tejto súvislosti ponúknutých dôkazov (Vyjadrenie žalobcu v konaní Okresného súdu Lučenec pod sp.zn. 10C/28/2018; pripojením súdnych spisov 6P 58/2016, 10C28/2018; výsluch svedkyne N. L.; Uznesenie OO PZ Filákovovo zo 17. januára 2017; e- mailová a sms komunikácia - vid' č.l 49 - 50 súdneho spisu) a tiež konštatovaním o nepreukázaní výšky nároku žalobcom (vid' vyjadrenie žalovanej k žalobe z 1. augusta 2018, bod 2 a 6 - strana 49 - 50 súdneho spisu: „..., so Žalobou nesúhlasím a popieram, že by Žalobcovi voči mne vznikol nárok na zaplatenie sumy 1. 760,00 Eur z dôvodu náhrady za užívanie Bytu, ... Zároveň chcem tiež poukázať na dôkaz predložený Žalobcom- Vyjadrenie k tržnej cene 4 - izb. Bytu vo Y., kde realitný maklér a konateľ spoločnosti KVP reality s.r.o. sa nevyjadril k výške mesačného nájomného ale vydal len akési vyjadrenie k tržnej cene mám zato, že tento je pre toto konanie neopodstatnený“ ... a vyjadrenie žalovanej na strane 4 a 12 zápisnice o pojednávaní súdu prvej inštancie z 12. marca 2019: ... „, žalobca nemá akýkoľvek základ na zaplatenie požadovanej sumy ... žalobca doteraz neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenia, najmä čo sa týka výšky vymáhanej sumy, dôkaz, ktorý žalobca predložil, ide len o vyjadrenie realitnej kancelárie k tržnej hodnote bytu, nejde o vyjadrenie o výške nájomného. ... Navrhujeme aj vykonať výsluch žalobcu ohľadne zistenia, ako vypočítal žalovanú sumu.“). Protichodné skutkové tvrdenia žalovanej s procesným návrhom vykonať dokazovanie boli odvolacím súdom považované za účinné popretie tvrdení uvádzaných protistranou (žalobcu) aj ohľadne výšky nároku. Skutočnosť, že žalobca s názorom odvolacieho súdu nesúhlasil stotožňujúc sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nie je dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Okolnosť, z ktorej vychádzal žalobca, že výška uplatneného nároku nebola v konaní medzi ním a žalovanou sporná, zjavne nezodpovedá jednak vyjadreniu žalovanej z 1. augusta 2018 v spore, ale ani správnosti premís konštatovaných súdom prvej inštancie v zápisnici o pojednávaní súdu z 12. marca 2019 na strane 7 a 8 (č.l. 105 a 106 súdneho spisu), kde súd v zmysle § 181 ods. 2 CSP medzi zhodné skutkové tvrdenia zaradil tvrdenie ohľadom výšky nároku so zdôvodnením, že žalovaná spochybnuje len právny základ (právny dôvod) nároku, nespochybnuje jeho výšku. Nárok je z procesného hľadiska uznaný, ak sa tak stane čo do jeho dôvodu a čo do jeho výšky; nemožno uznať výšku nároku bez uznania jeho základu, pritom ale možno uznať základ nároku a neuznať jeho výšku. Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení k žalobe z 1. augusta 2018 namietala jej vecnú opodstatnenosť (t.j. základ nároku uplatňovaného žalobou) s odkazom na dohodu uzavretú so žalobcom o jej bezplatnom užívaní nehnuteľnosti (bytu) zohľadňujúcej súvisiace finančné otázky k bytu i záujem maloletého dieťa Q. v tom čase bývajúceho s matkou, k čomu ponúkla dôkazy (vid' č.l. 49 až 51 súdneho spisu) a označeniu vyjadrenia realitnej kancelárie o všeobecnej cene bytu pripojeného k žalobe žalobcom v súvislosti s požadovanou peňažnou náhradou ako pre vec neopodstatneného dôkazu, došlo i podľa názoru dovolacieho súdu k procesne kvalifikovanému (účinnému) popretiu tvrdenia žalobcu aj ohľadom výšky žalobou uplatneného nároku.

13. K tej časti dovolania, v ktorej by dovolateľ naznačoval, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, dovolací súd odkazuje na ustanovenie § 382 CSP, podľa ktorého, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Dovolať súd poznamenáva, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej

inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd preskúmaval, nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových záveroch pri aplikácii rovnakých právnych noriem však dospeli k odlišným právnym záverom, čo však nie je možné považovať za prekvapivé ani nečakané.

14. Pokiaľ dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie (pri unesení dôkaznej zodpovednosti v rámci koncentrácie konania ohľadom výšky uplatneného nároku žalobcom), dovolací súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Dôvodom je fakt, že v tomto type konaní (o neodkladnom opatrení) postačuje osvedčenie rozhodujúcich skutočností.

15. Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade podané dovolanie je procesne neprípustné, lebo dovolateľ v ňom nedôvodne tvrdil, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

16. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na ich náhradu, pretože výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP).

17. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.